

LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS

IR

PAKISTANO ISLAMO RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS

SUTARTIS

DĖL PAJAMŲ DVIGUBO APMOKESTINIMO IŠVENGIMO

IR MOKESČIŲ SLĖPIMO IR VENGIMO PREVENCIJOS

Lietuvos Respublikos Vyriausybė ir Pakistano Islamo Respublikos Vyriausybė,
norėdamos toliau plėtoti savo ekonominius santykius ir sustiprinti tarpusavio
bendradarbiavimą mokesčių srityje;

ketindamos sudaryti Sutartį dėl pajamų dvigubo apmokestinimo išvengimo, kartu
nesudarydamos neapmokestinimo ar mažesnio apmokestinimo galimybių per mokesčių
slėpimą ar vengimą juos mokėti (įskaitant ir susitarimus dėl palankesnių sutarčių sąlygų,
kuriais siekiama pasinaudoti šioje Sutartyje nustatytomis lengvatomis, kad jos būtų
netiesiogiai naudingos trečiųjų jurisdikcijų rezidentams),

susitarė:

I skyrius
Sutarties taikymo sritis

1 straipsnis
Asmenys, kuriems taikoma Sutartis

Ši Sutartis taikoma asmenims, kurie yra vienos arba abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentai.

2 straipsnis
Mokesčiai, kuriems taikoma Sutartis

1. Ši Sutartis taikoma pajamų mokesčiams, kuriuos taiko Susitariančioji Valstybė arba jos politiniai padaliniai ar vietos valdžios institucijos, nesvarbu, koku būdu jie renkami.

2. Pajamų mokesčiais laikomi visi mokesčiai, skaičiuojami nuo visų pajamų arba atskirų pajamų dalių, įskaitant mokesčius nuo turto vertės padidėjimo pajamų, gaunamų iš kilnojamojo ar nekilnojamojo turto perleidimo, mokesčius nuo visos įmonių mokamų algų ar darbo užmokesčių sumos.

3. Šiuo metu galiojantys mokesčiai, kuriems taikoma Sutartis, yra visų pirma šie:

a) Lietuvoje:

i) pelno mokestis;

ii) gyventojų pajamų mokestis;

(toliau – Lietuvos mokestis);

b) Pakistane:

i) pajamų mokestis;

ii) pajamų mokestis, kurį moka dideles pajamas gaunantys mokesčių mokėtojai

(angl. *super tax*);

(toliau – Pakistano mokestis).

4. Sutartis taip pat taikoma bet kokiems vienodiems arba iš esmės panašiams mokesčiams, pradėtiems taikyti po Sutarties pasirašymo dienos papildomai arba vietoj esamų mokesčių. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys vieni kitiems praneša apie bet kokius reikšmingus savo mokesčių įstatymų pakeitimus.

II skyrius

Apibrėžtys

3 straipsnis

Bendrosios apibrėžtys

1. Šioje Sutartyje, jei pagal kontekstą nereikalaujama kitaip:

a) sąvoka „Lietuva“ – Lietuvos Respublika, o vartojant geografinę prasme – jos suverenitetui pavaldi teritorija ir kitos teritorijos, į kurias, vadovaujantis tarptautine teise, Lietuvos Respublika turi suverenias teises ar kurios priklauso jos jurisdikcijai;

b) sąvoka „Pakistanas“ vartojant geografinę prasme – Pakistanas, kaip jis apibrėžtas Pakistano Islamo Respublikos konstitucijoje, ir apima bet kurią teritoriją, esančią už Pakistano teritorinių vandenų, kuri pagal Pakistano įstatymus ir tarptautinę teisę yra teritorija, kurioje Pakistanas turi suverenias teises ir išimtinę jurisdikciją, kuriai priklauso jūros dugne, grunte ir vandenyse esantys gamtos ištekliai;

c) sąvokos „Susitariančioji Valstybė“ ir „kita Susitariančioji Valstybė“ – Lietuva arba Pakistanas, kaip reikalaujama pagal kontekstą;

d) sąvoka „asmuo“ apima fizinį asmenį, bendrovę ir bet kurią kitą asmenų organizaciją;

e) sąvoka „bendrovė“ – bet kuri korporacinė organizacija ar bet kuris subjektas, kuris mokestiniais tikslais laikomas korporacine organizacija;

f) sąvokos „Susitariančiosios Valstybės įmonė“ ir „kitos Susitariančiosios Valstybės įmonė“ – atitinkamai įmonė, kurios veiklą organizuoja Susitariančiosios Valstybės rezidentas, ir įmonė, kurios veiklą organizuoja kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas;

g) sąvoka „tarptautinis vežimas“ – bet koks vežimas laivu ar orlaiviu, išskyrus atvejus, kai laivas ar orlaivis naudojamas tik tarp vietovių, esančių Susitariančiojoje Valstybėje, o laivą ar orlaivį naudojanti įmonė nėra tos Valstybės įmonė;

h) sąvoka „kompetentingas asmuo“:

i) Lietuvoje – finansų ministras arba jo įgaliotas atstovas;

ii) Pakistane – Federalinė pajamų valdyba arba jos įgaliotas atstovas;

i) sąvoka „nacionalinis subjektas“:

i) bet kuris Susitariančiosios Valstybės pilietybę turintis asmuo;

ii) bet kuris juridinis asmuo, bendrija ar asociacija, įgiję tokį statusą pagal Susitariančiojoje Valstybėje galiojančius įstatymus.

2. Susitariančiajai Valstybei kuriuo nors metu taikant šią Sutartį, bet kuri joje neapibrėžta sąvoka, jei pagal kontekstą nereikalaujama kitaip, turi tokią reikšmę, kokią ji tuo metu turi pagal tos Valstybės teisę mokesčių, kuriems taikoma ši Sutartis, atžvilgiu; bet kokia sąvokos reikšmė pagal taikomus tos Valstybės mokesčių įstatymus turi viršenybę prieš reikšmę, kuri šiai sąvokai suteikiama pagal kitus tos Valstybės įstatymus.

4 straipsnis

Rezidentas

1. Šioje Sutartyje sąvoka „Susitariančiosios Valstybės rezidentas“ reiškia bet kurį asmenį, kuriam pagal tos Valstybės įstatymus nuolatinės gyvenamosios vietos, buvimo vietos, įmonės įregistravimo vietos, vadovybės buvimo vietos arba kuriuo nors kitu panašiu pagrindu nustatyta prievolė mokėti mokestį; sąvoka taip pat apima tą Valstybę ir bet kurį jos politinį padalinį ar vietos valdžios instituciją. Tačiau ši sąvoka neapima jokio asmens, kuriam toje Valstybėje nustatyta prievolė mokėti mokestį tik todėl, kad toje Valstybėje jis turi pajamų šaltinį arba kapitalo.

2. Jei pagal 1 dalies nuostatas fizinis asmuo yra abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentas, jo statusas nustatomas taip:

a) jis laikomas rezidentu tik tos Valstybės, kurioje jis turi nuolatinę gyvenamąją vietą; jei jis turi nuolatinę gyvenamąją vietą abiejose Valstybėse, jis laikomas rezidentu tik tos Valstybės, su kuria jo asmeniniai ir ekonominiai ryšiai yra glaudesni (gyvybinių interesų centras);

b) jei negalima nustatyti, kurioje Valstybėje yra jo gyvybinių interesų centras, arba jei nė vienoje iš Valstybių jis neturi nuolatinės gyvenamosios vietos, jis laikomas rezidentu tik tos Valstybės, kurioje jis paprastai gyvena;

c) jei jis paprastai gyvena abiejose Valstybėse arba negyvena nė vienoje iš jų, jis laikomas rezidentu tik tos Valstybės, kurios nacionalinis subjektas jis yra;

d) jei jis yra abiejų Valstybių arba nėra nė vienos jų nacionalinis subjektas, Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys klausimą sprendžia abipusiu susitarimu.

3. Jeigu pagal 1 dalies nuostatas asmuo, kuris nėra fizinis asmuo, yra abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentas, Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys stengiasi bendru susitarimu nuspręsti, kurios Susitariančiosios Valstybės rezidentu Sutarties tikslais toks asmuo turi būti laikomas, atsižvelgdami į vietą, kurioje jis įregistruotas ar kitaip įkurtas, jo faktiškosios vadovybės buvimo vietą ir bet kuriuos kitus atitinkamus veiksnys. Kai tokio susitarimo nėra, toks asmuo neturi teisės reikalauti jokių šioje Sutartyje nustatytų mokesčių lengvatų ar išimčių, išskyrus tai, dėl ko ir koku mastu galėjo būti sutarę Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys.

5 straipsnis

Nuolatinė buveinė

1. Šioje Sutartyje sąvoka „nuolatinė buveinė“ – nuolatinė ūkinės komercinės veiklos vieta, per kurią vykdoma visa įmonės ūkinė komercinė veikla arba jos dalis.

2. Sąvoka „nuolatinė buveinė“ pirmiausia apima:

- a) vadovybės buvimo vietą;
- b) filialą;
- c) įstaigą (biurą);
- d) gamyklą;

- e) dirbtuvę;
- f) sandėlį, susijusį su asmeniu, kuris kitiems teikia sandėliavimo paslaugas;
- g) nuolatinę prekių ekspoziciją ar parduotuvę ir
- h) kasyklą, naftos arba dujų gręžinį, karjerą arba bet kurią kitą gamtos išteklių gavybos vietą.

3. Sąvoka „nuolatinė buveinė“ taip pat apima:

a) statybos aikštelę, statybos, surinkimo ar įrengimo objektą arba su tuo susijusią priežiūros veiklą, bet tik tada, kai tokia aikštelė, objektas veikia arba veikla trunka ilgiau kaip šešis mėnesius;

b) paslaugų teikimą, įskaitant konsultavimo paslaugas, kurias teikia įmonės darbuotojai arba kitas tam tikslui įmonės pasamdytas personalas, bet tik tada, kai tokio pobūdžio veikla (tam pačiam ar susijusiam objektui) Susitariančiojoje Valstybėje bet kuriuo dvylikos mėnesių laikotarpiu ištisai arba su pertraukomis trunka ilgiau kaip 90 dienų;

c) Susitariančiosios Valstybės jūrinėje dalyje vykdomą jūros dugno ir grunto bei juose esančių gamtos išteklių žvalgymo ar eksploatavimo veiklą, bet tik tada, kai tokio pobūdžio veikla, vykdoma bet kuriuo dvylikos mėnesių laikotarpiu, ištisai arba su pertraukomis trunka ilgiau kaip 30 dienų.

4. a) Siekiant vienintelio tikslo nustatyti, ar buvo viršytas 3 dalies a punkte nurodytas laikotarpis,

i) kai vienos Susitariančiosios Valstybės įmonė vykdo veiklą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje esančioje vietoje, kuri yra statybos aikštelė, statybos, surinkimo ar įrengimo objekto vieta, arba vykdo su tuo susijusią priežiūros veiklą ir ši veikla vykdoma vieną ar kelis laikotarpius, kurie sudėjus yra ilgesni nei 30 dienų, bet netrunka ilgiau nei 3 dalies a punkte nurodytas laikotarpis, ir

ii) kai viena ar daugiau įmonių, glaudžiai susijusių su pirmiau minėta įmone, vykdo susijusią veiklą toje pačioje statybos aikštelėje, statybos, surinkimo ar įrengimo objekto vietoje arba vykdo su tuo susijusią priežiūros veiklą skirtingais laikotarpiais, kurių kiekvienas yra ilgesnis nei 30 dienų,

šie skirtingi laikotarpiai pridedami prie laikotarpio, kuriuo pirmiau minėta įmonė vykdė veiklą toje statybos aikštelėje, statybos, surinkimo ar įrengimo objekto vietoje ar su tuo susijusią priežiūros veiklą.

b) 3 dalies b punkte nurodytos veiklos trukmė nustatoma sumuojant laikotarpius, kuriais Susitariančiojoje Valstybėje veiklą vykdo glaudžiai susijusios įmonės, jeigu įmonės veikla toje Susitariančiojoje Valstybėje yra susijusi su toje Susitariančiojoje Valstybėje jos glaudžiai susijusių įmonių vykdoma veikla.

5. Neatsižvelgiant į ankstesnes šio straipsnio nuostatas, laikoma, kad sąvoka „nuolatinė buveinė“ neapima:

a) patalpų, kurios skirtos tik sandėliuoti, eksponuoti arba retkarčiais pristatyti įmonei priklausančius gaminius ar prekes, naudojimo;

b) įmonei priklausančių gaminių ar prekių atsargų, skirtų tik sandėliuoti, eksponuoti arba retkarčiais pristatyti, laikymo;

c) įmonei priklausančių gaminių arba prekių atsargų, skirtų tik perdirbti kitoje įmonėje, laikymo;

d) nuolatinės ūkinės komercinės veiklos vietos, naudojamos tik įmonei reikalingiems gaminiams arba prekėms įsigyti ar jai reikalingai informacijai rinkti, laikymo;

e) nuolatinės ūkinės komercinės veiklos vietos, naudojamos tik bet kurio kito parengiamojo arba pagalbinio pobūdžio įmonei skirtai veiklai vykdyti, laikymo;

f) nuolatinės ūkinės komercinės veiklos vietos, naudojamos tik bet kuriam šios dalies a–e punktuose išvardytų veiklų deriniui, laikymo, jei tokios ūkinės komercinės veiklos vietos visa tokio derinio veikla yra parengiamoji arba pagalbinių.

6. 5 dalis netaikoma nuolatinei ūkinės komercinės veiklos vietai, kuria įmonė naudojasi ar kurią išlaiko, jei ta pati įmonė arba glaudžiai susijusi įmonė vykdo ūkinę komercinę veiklą toje pačioje arba kitoje vietoje toje pačioje Susitariančiojoje Valstybėje ir:

a) ta vieta ar kita vieta yra įmonės arba glaudžiai su ja susijusios įmonės nuolatinė buveinė pagal šio straipsnio nuostatas, arba

b) visa dviejų įmonių toje pačioje vietoje arba tos pačios įmonės ar glaudžiai susijusių įmonių dviejose vietose vykdomų veiklų derinio veikla nėra parengiamoji ar pagalbinių,

jeigu dviejų įmonių toje pačioje vietoje arba tos pačios įmonės ar glaudžiai susijusių įmonių dviejose vietose vykdoma ūkinė komercinė veikla yra viena kitą papildančios funkcijos, kurios yra nuoseklios ūkinės komercinės veiklos dalis.

7. Neatsižvelgiant į 1 ir 2 dalių nuostatas, tačiau taikant 8 dalies nuostatas, jei asmuo įmonės vardu veikia Susitariančiojoje Valstybėje, laikoma, kad ta įmonė toje Susitariančiojoje Valstybėje turi nuolatinę buveinę bet kuriai veiklai, kurios tas asmuo imasi įmonės vardu, jei toks asmuo:

a) įprastai sudaro sutartis arba įprastai jam tenka pagrindinis vaidmuo, kai sutartys sudaromos įmonei iš esmės jų nekeičiant, ir jei šios sutartys yra sudaromos:

i) įmonės vardu, ar

ii) siekiant perduoti tai įmonei priklausančią nuosavybę ar nuosavybę, kuria įmonė turi teisę naudotis, arba suteikti teisę naudotis tokia nuosavybe, ar

iii) dėl tos įmonės paslaugų teikimo,

nebent tokio asmens veikla apsiribotų 5 dalyje nurodyta veikla, dėl kurios, jei asmuo ją vykdytų per nuolatinę ūkinės komercinės veiklos vietą (išskyrus nuolatinę ūkinės komercinės veiklos vietą, kuriai būtų taikoma 6 dalis), pagal tos dalies nuostatas ta nuolatinė ūkinės komercinės veiklos vieta nebūtų laikoma nuolatine buveine; ar

b) įprastai nesudaro sutarčių ir jam netenka pagrindinis vaidmuo, kai tokios sutartys sudaromos, tačiau įprastai toje Valstybėje turi gaminių ar prekių atsargų, iš kurių tas asmuo įmonės vardu reguliariai tiekia gaminius ar prekes.

8. 7 dalis netaikoma, jeigu Susitariančiojoje Valstybėje kitos Susitariančiosios Valstybės įmonės vardu veikiantis asmuo vykdo ūkinę komercinę veiklą pirmiau minėtoje Valstybėje kaip nepriklausomas atstovas ir įprastomis tos veiklos sąlygomis veikia įmonės vardu. Tačiau jeigu asmuo veikia vien tik ar beveik vien tik vienos ar daugiau įmonių, su kuriomis jis yra glaudžiai susijęs, vardu, tas asmuo, taikant šią dalį, nelaikomas jokios tokios įmonės nepriklausomu atstovu.

9. Tai, kad bendrovė, Susitariančiosios Valstybės rezidentė, kontroliuoja bendrovę arba yra kontroliuojama bendrovės, kuri yra kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentė arba kuri vykdo ūkinę komercinę veiklą (per nuolatinę buveinę arba kitaip) toje kitoje Valstybėje, savaime dar nereiškia, kad viena šių bendrovių yra kitos nuolatinė buveinė.

10. Taikant šį straipsnį, asmuo ar įmonė yra glaudžiai susiję su įmone, jei, vadovaujantis visais reikšmingais faktais ir aplinkybėmis, asmuo ir įmonė kontroliuoja vienas kitą arba juos abu kontroliuoja tie patys asmenys ar įmonės. Bet kuriuo atveju asmuo ar įmonė laikomi glaudžiai susiję su įmone, jei kuriam nors iš jų tiesiogiai ar netiesiogiai

priklauso daugiau nei 50 proc. turtinių interesų kitame asmenyje ar įmonėje (arba, jei tai bendrovė, daugiau nei 50 proc. visų bendrovės akcijų suteikiamų balsų ir vertės ar teisių į bendrovės nuosavybę) arba jei kitam asmeniui ar įmonei tiesiogiai ar netiesiogiai priklauso daugiau nei 50 proc. turtinių interesų asmenyje ir įmonėje arba dviejose įmonėse (arba, jei tai bendrovė, daugiau nei 50 proc. visų bendrovės akcijų suteikiamų balsų ir vertės ar teisių į bendrovės nuosavybę).

III skyrius

Pajamų apmokestinimas

6 straipsnis

Pajamos iš nekilnojamojo turto

1. Pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna iš kitoje Susitariančiojoje Valstybėje esančio nekilnojamojo turto (įskaitant pajamas iš žemės arba miškų ūkio), gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

2. Sąvoka „nekilnojamasis turtas“ turi tokią reikšmę, kokią ji turi pagal tos Susitariančiosios Valstybės, kurioje minimas nekilnojamasis turtas yra, teisę. Ši sąvoka bet kuriuo atveju apima turtą, papildantį nekilnojamąjį turtą, gyvulius ir žemės bei miškų ūkyje naudojamą įrangą, teises, kurioms taikomos bendrųjų įstatymų, reglamentuojančių nuosavybės teises į žemę, nuostatos, bet kokią pasirinkimo ar panašią teisę įsigyti nekilnojamąjį turtą, nekilnojamojo turto užufruktą ir teises į kintamas arba pastovias išmokas kaip atlyginimą už mineralinių telkinių, šaltinių ir kitų gamtos išteklių eksploatavimą ar teisę juos eksploatuoti, teises į turtą, kuris bus sukurtas vykdant jūros dugno ir grunto bei juose esančių gamtos išteklių žvalgymą arba eksploatavimą, įskaitant teises į tokio turto dalį arba į naudą iš jo; laivai, valtys ir orlaiviai nekilnojamuoju turtu nelaikomi.

3. 1 dalies nuostatos taikomos pajamoms, gaunamoms tiesiogiai naudojant, nuomojant arba bet kuriuo kitu būdu naudojant nekilnojamąjį turtą.

4. Kai nuosavybės teisė į akcijas arba kitos korporacinės teisės bendrovėje suteikia tokių akcijų arba korporacinių teisių savininkui teisę naudotis bendrovės turimu nekilnojamuoju turtu, pajamos, gaunamos tiesiogiai naudojant, nuomojant arba bet kuriuo kitu būdu naudojantis tokia teise, gali būti apmokestinamos toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje tas nekilnojamas turtas yra.

5. 1, 3 ir 4 dalių nuostatos taip pat taikomos pajamoms, gaunamoms iš įmonės nekilnojamojo turto, ir pajamoms, gaunamoms iš nekilnojamojo turto, naudojamo savarankiškoms individualioms paslaugoms teikti.

7 straipsnis

Ūkinės komercinės veiklos pelnas

1. Susitariančiosios Valstybės įmonės pelnas apmokestinamas tik toje Valstybėje, jei įmonė nevykdo ūkinės komercinės veiklos kitoje Susitariančiojoje Valstybėje per ten esančią nuolatinę buveinę. Jei įmonė ūkinę komercinę veiklą vykdo minėtu būdu, įmonės pelnas gali būti apmokestinamas kitoje Valstybėje, bet tik tiek, kiek jo priskiriama tai nuolatinei buveinei.

2. Atsižvelgiant į 3 dalies nuostatas, kai Susitariančiosios Valstybės įmonė vykdo ūkinę komercinę veiklą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje per ten esančią nuolatinę buveinę, kiekvienoje Susitariančiojoje Valstybėje tai nuolatinei buveinei priskiriamas toks pelnas, kokį ji galėtų gauti, jei būtų atskira ir savarankiška įmonė, besiverčianti tokia pat arba panašia veikla tokiomis pat arba panašiomis sąlygomis, ir veiktų visiškai nepriklausomai nuo įmonės, kurios nuolatinė buveinė ji yra.

3. Nustatant nuolatinės buveinės pelną, leidžiama atskaityti išlaidas, patirtas dėl nuolatinės buveinės, įskaitant valdymo ir bendras administravimo išlaidas, patirtas toje Valstybėje, kurioje nuolatinė buveinė yra, arba kitur, kurios atskaitomos pagal tos Susitariančiosios Valstybės, kurioje nuolatinė buveinė yra, vidaus teisės nuostatas.

4. Jei Susitariančiojoje Valstybėje įprasta nustatyti nuolatinei buveinei priskiriamą pelną proporcingai paskirstant visą įmonės pelną įvairiems jos padaliniams, 2 dalies nuostatos netrukdo tai Susitariančiajai Valstybei nustatyti apmokestinamąjį pelną tokiu įprastu proporcingo paskirstymo būdu; tačiau taikomas proporcingo paskirstymo metodas turi būti toks, kad jo rezultatai neprieštarautų šiame straipsnyje išdėstytiems principams.

5. Nuolatinei buveinei nepriskiriamas joks pelnas, jei ta nuolatinė buveinė tik perka įmonei gaminius arba prekes.

6. Taikant pirmesnes šio straipsnio dalis, nuolatinei buveinei priskirtinas pelnas kasmet nustatomas tuo pačiu metodu, jei neatsiranda svari ir pakankama priežastis daryti kitaip.

7. Kai pelnas apima pajamų rūšis, kurios atskirai aptariamos kituose šios Sutarties straipsniuose, šio straipsnio nuostatos neturi įtakos tų straipsnių nuostatom.

8 straipsnis

Jūrų ir oro transportas

1. Susitariančiosios Valstybės įmonės pelnas, gaunamas tarptautiniam vežimui naudojant laivus ar orlaivius, apmokestinamas tik toje Valstybėje.

2. Neatsižvelgiant į 1 dalies nuostatas, pelnas, kurį Susitariančiosios Valstybės įmonė gauna tarptautiniam vežimui naudodama laivus, gali būti apmokestinamas kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, tačiau toje kitoje Valstybėje taikomas mokestis turi būti 50 proc. mažesnis. Tačiau taip imamas mokestis negali viršyti 4 proc. bendros gautos sumos.

3. 1 ir 2 dalių nuostatos taip pat taikomos pelnui, gaunamam dalyvaujant susivienijime, bendroje ūkinėje komercinėje veikloje arba tarptautinės agentūros veikloje, bet tik tokiai daliai taip gauto pelno, kuris priskiriamas dalyviui proporcingai jo indėliui į bendrą veiklą.

9 straipsnis

Asocijuotosios įmonės

1. Tuo atveju, kai:

a) Susitariančiosios Valstybės įmonė tiesiogiai arba netiesiogiai dalyvauja kitos Susitariančiosios Valstybės įmonės valdyme, taip pat vykdant jos kontrolę ar jos kapitale, arba

b) tie patys asmenys tiesiogiai arba netiesiogiai dalyvauja vienos Susitariančiosios Valstybės įmonės ir kitos Susitariančiosios Valstybės įmonės valdyme, taip pat vykdant jų kontrolę arba jų kapitale,

ir kiekvienu atveju tarp tų dviejų įmonių jų tarpusavio komercinių arba finansinių santykių srityje sudaromos arba nustatomos sąlygos, besiskiriančios nuo tų, kurios būtų tarp nepriklausomų įmonių, tada bet koks pelnas, kuris, jei nebūtų tokių sąlygų, būtų priskiriamas vienai iš tų įmonių, bet dėl tokių sąlygų jai nepriskiriamas, gali būti įskaičiuojamas į tos įmonės pelną ir atitinkamai apmokestinamas.

2. Kai Susitariančioji Valstybė įskaičiuoja į tos Valstybės įmonės pelną – ir atitinkamai apmokestina – pelną, kuris buvo apmokestintas kaip kitos Susitariančiosios Valstybės įmonės pelnas toje kitoje Valstybėje, ir taip įskaičiuotas pelnas yra pelnas, kuris būtų priskirtas pirmiau minėtos Valstybės įmonei, jei tarp tų dviejų įmonių būtų sudarytos tokios sąlygos, kokios yra tarp nepriklausomų įmonių, tada ta kita Valstybė atitinkamai tikslina joje imamo tokio pelno mokesčio sumą. Nustatant, kaip šią sumą reikia tikslinti, atsižvelgiama į kitas šios Sutarties nuostatas, o prireikus Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys konsultuojasi tarpusavyje.

10 straipsnis

Dividendai

1. Dividendai, kuriuos bendrovė, Susitariančiosios Valstybės rezidentė, moka kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, gali būti apmokestinami toje kitoje Valstybėje.

2. Tačiau tokie dividendai taip pat gali būti apmokestinami toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentė yra dividendus mokanti bendrovė, ir pagal tos Valstybės įstatymus, bet jei faktiškasis dividendų savininkas yra kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas, taip imamas mokestis negali viršyti:

a) 5 proc. bendros dividendų sumos, jeigu faktiškasis savininkas yra bendrovė, kuri dividendus mokančioje bendrovėje tiesiogiai turi ne mažiau kaip 50 proc. kapitalo 365 dienų laikotarpiu, į kurį įskaičiuojama dividendų mokėjimo diena (apskaičiuojant minėtą laikotarpį, neatsižvelgiama į nuosavybės teisių į bendrovę, kuri turi akcijų ar moka dividendus, pasikeitimą, tiesiogiai atsiradusį dėl bendrovės reorganizavimo, pavyzdžiui, bendrovių susijungimo ar išskaidymo);

b) 7,5 proc. bendros dividendų sumos, jeigu faktiškasis savininkas yra bendrovė, kuri dividendus mokančioje bendrovėje tiesiogiai turi ne mažiau kaip 25 proc. kapitalo 365 dienų laikotarpiu, į kurį įskaičiuojama dividendų mokėjimo diena (apskaičiuojant minėtą laikotarpį, neatsižvelgiama į nuosavybės teisių į bendrovę, kuri turi akcijų ar moka dividendus, pasikeitimą, tiesiogiai atsiradusį dėl bendrovės reorganizavimo, pavyzdžiui, bendrovių susijungimo ar išskaidymo);

c) 12,5 proc. bendros dividendų sumos visais kitais atvejais.

Ši dalis neturi įtakos bendrovės pelno, iš kurio mokami dividendai, apmokestinimui.

3. Šiame straipsnyje sąvoka „dividendai“ – pajamos iš akcijų, vadinamųjų *jouissance* akcijų ar *jouissance* teisių, kasybos akcijų, steigėjų akcijų arba kitų dalyvavimo pelne teisių, kurios nėra skoliniai reikalavimai, taip pat pajamos iš kitų korporacinių teisių, kurios pagal Valstybės, kurios rezidentė yra pelną skirstanti bendrovė, įstatymus yra apmokestinamos kaip pajamos iš akcijų.

4. 1 ir 2 dalių nuostatos netaikomos, jei faktiškasis dividendų savininkas, Susitariančiosios Valstybės rezidentas, vykdo ūkinę komercinę veiklą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentė yra dividendus mokanti bendrovė, per joje esančią nuolatinę buveinę arba toje kitoje Valstybėje teikia savarankiškas individualias paslaugas iš joje esančios nuolatinės bazės, o jo dalyvavimas, už kurį mokami dividendai, yra iš esmės susijęs su tokia nuolatinė buveine arba nuolatinė baze. Tokiu atveju taikomos atitinkamai 7 arba 14 straipsnio nuostatos.

5. Kai bendrovė, kuri yra Susitariančiosios Valstybės rezidentė, gauna pelno arba pajamų iš kitos Susitariančiosios Valstybės, ta kita Valstybė negali apmokestinti bendrovės mokamų dividendų jokių mokesčių, išskyrus atvejus, kai tokie dividendai yra mokami tos kitos Valstybės rezidentui arba kai dalyvavimas, už kurį yra mokami dividendai, yra veiksmingai susijęs su toje kitoje Valstybėje esančia nuolatine buveine arba nuolatine baze; taip pat negali apmokestinti bendrovės nepaskirstytojo pelno mokesčių, taikomu bendrovės nepaskirstytajam pelnui, netgi tuo atveju, kai mokamus dividendus arba nepaskirstytąjį pelną, visus arba jų dalį, sudaro pelnas arba pajamos, susidarantys toje kitoje Valstybėje.

11 straipsnis

Palūkanos

1. Palūkanos, susidaranti Susitariančiojoje Valstybėje ir mokamos kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

2. Tačiau tokios palūkanos taip pat gali būti apmokestinamos Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje jos susidaro, ir pagal tos Valstybės įstatymus, bet jei faktiškasis palūkanų savininkas yra kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas, taip imamas mokestis negali viršyti 10 proc. bendros palūkanų sumos.

3. Neatsižvelgiant į 2 dalies nuostatas, Susitariančiojoje Valstybėje susidaranti palūkanos, kurias gauna ir kurių faktiškasis savininkas yra kitos Susitariančiosios Valstybės Vyriausybė, įskaitant jos vietos valdžios institucijas, arba Centrinis bankas, atleidžiamos nuo mokesčio pirmiau minėtoje Valstybėje.

4. Šiame straipsnyje sąvoka „palūkanos“ – pajamos iš bet kokios rūšies skolinių reikalavimų, neatsižvelgiant į tai, ar jos užtikrintos įkeitimu, ar ne, ir į tai, ar jos suteikia teisę dalyvauti skolininko pelne, ar ne, visų pirma pajamos iš vyriausybės vertybinių popierių ir obligacijų arba skolinių įsipareigojimų, įskaitant su tokiais vertybiniais popieriais, obligacijomis arba skoliniais įsipareigojimais susijusias premijas ir laimėjimus. Sankcijos už pavėluotus mokėjimus pagal šį straipsnį palūkanomis nelaikomos.

5. 1 ir 2 dalių nuostatos netaikomos, jei faktiškasis palūkanų savininkas, Susitariančiosios Valstybės rezidentas, vykdo ūkinę komercinę veiklą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje susidaro palūkanos, per joje esančią nuolatinę buveinę arba toje kitoje Valstybėje teikia savarankiškas individualias paslaugas iš joje esančios nuolatinės bazės, o skolinis reikalavimas, už kurį mokamos palūkanos, yra iš esmės susijęs su tokia nuolatinė buveine arba nuolatinė baze. Tokiu atveju taikomos atitinkamai 7 arba 14 straipsnio nuostatos.

6. Laikoma, kad palūkanos susidaro Susitariančiojoje Valstybėje, kai jų mokėtojas yra tos Valstybės rezidentas. Tačiau kai palūkanas mokantis asmuo, neatsižvelgiant į tai, ar jis yra Susitariančiosios Valstybės rezidentas, ar ne, turi Susitariančiojoje Valstybėje nuolatinę buveinę arba nuolatinę bazę, dėl kurių atsirado įsiskolinimas, už kurį mokamos palūkanos, ir tokios palūkanos priskiriamos tai nuolatinei buveinei arba nuolatinei bazei, tada laikoma, kad tokios palūkanos susidaro Valstybėje, kurioje toji nuolatinė buveinė arba nuolatinė bazė yra.

7. Jei dėl ypatingų santykių tarp mokėtojo ir faktiškojo savininko arba tarp jų abiejų ir kokio nors kito asmens palūkanų suma, tenkanti skoliniam reikalavimui, už kurį jos mokamos, yra didesnė už sumą, dėl kurios mokėtojas ir faktiškasis savininkas būtų susitarę, jei tokių santykių nebūtų, tai šio straipsnio nuostatos taikomos tik pastarajai sumai. Tokiu atveju išmokų perviršis lieka apmokestinamas pagal kiekvienos Susitariančiosios Valstybės įstatymus, atsižvelgiant į kitas šios Sutarties nuostatas.

12 straipsnis

Honoraras

1. Honoraras, susidarantis Susitariančiojoje Valstybėje ir mokamas kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, gali būti apmokestinamas toje kitoje Valstybėje.

2. Tačiau toks honoraras taip pat gali būti apmokestinamas toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje jis susidaro, ir pagal tos Valstybės įstatymus, bet jei faktiškasis honoraro savininkas yra kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas, taip imamas mokestis negali viršyti 10 proc. bendros honoraro sumos.

3. Šiame straipsnyje sąvoka „honoraras“ – bet kokios rūšies išmoka, gaunama kaip atlygis už naudojimąsi arba teisę naudotis bet kokiais literatūros, meno ar mokslo kūrinio, įskaitant kino filmus ir filmus, įrašus juostose arba diskuose ar kitas vaizdo ir garso atkūrimo priemonės radijo ar televizijos transliacijoms, autorių teisėmis, patentu, prekių ženklu, dizainu ar modeliu, planu, slapta formule ar procesu, arba už naudojimąsi arba teisę naudotis pramonine, komercine ar mokslinė įranga, arba už informaciją apie pramoninę, komercinę ar mokslinę patirtį.

4. 1 ir 2 dalių nuostatos netaikomos, jei faktiškasis honoraro savininkas, Susitariančiosios Valstybės rezidentas, vykdo ūkinę komercinę veiklą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje gaunamas honoraras, per joje esančią nuolatinę buveinę arba toje kitoje Valstybėje teikia savarankiškas individualias paslaugas iš joje esančios nuolatinės bazės, o teisė arba turtas, už kuriuos mokamas honoraras, yra iš esmės susiję su tokia nuolatinė buveine arba nuolatinė baze. Tokiu atveju taikomos atitinkamai 7 arba 14 straipsnio nuostatos.

5. Laikoma, kad honoraras susidaro Susitariančiojoje Valstybėje, kai jo mokėtojas yra tos Valstybės rezidentas. Tačiau kai honorarą mokantis asmuo, neatsižvelgiant į tai, ar jis yra Susitariančiosios Valstybės rezidentas, ar ne, turi Susitariančiojoje Valstybėje nuolatinę buveinę ar nuolatinę bazę, dėl kurios atsirado įsipareigojimas mokėti honorarą, ir toks honoraras priskiriamas tai nuolatinei buveinei arba nuolatinei bazei, tada laikoma, kad toks honoraras susidaro toje Valstybėje, kurioje toji nuolatinė buveinė arba nuolatinė bazė yra.

6. Jei dėl ypatingų santykių tarp mokėtojo ir faktiškojo savininko arba tarp jų abiejų ir kokio nors kito asmens honorarų suma, tenkanti naudojimui, teisei arba informacijai, už kuriuos jie mokami, yra didesnė už sumą, dėl kurios mokėtojas ir faktiškasis savininkas būtų susitarę, jei tokių santykių nebūtų, tai šio straipsnio nuostatos taikomos tik pastarajai sumai. Tokiu atveju išmokų perviršis lieka apmokestinamas pagal kiekvienos Susitariančiosios Valstybės įstatymus, atsižvelgiant į kitas šios Sutarties nuostatas.

13 straipsnis

Kapitalo prieaugio pajamos

1. Pajamos arba kapitalo prieaugio pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna iš 6 straipsnyje nurodyto ir kitoje Susitariančiojoje Valstybėje esančio nekilnojamojo turto perleidimo, gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

2. Kapitalo prieaugio pajamos, gaunamos perleidus kilnojamąjį turtą, sudarantį nuolatinės buveinės, kurią Susitariančiosios Valstybės įmonė turi kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, ūkinei komercinei veiklai naudojamo turto dalį, arba kilnojamąjį turtą, priskiriamą nuolatinei bazei, kurią Susitariančiosios Valstybės rezidentas turi kitoje Susitariančiojoje Valstybėje savarankiškoms individualioms paslaugoms teikti, įskaitant kapitalo prieaugio pajamas, gaunamas perleidus tokią nuolatinę buveinę (atskirai arba kartu su visa įmone) arba tokią nuolatinę bazę, gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

3. Kapitalo prieaugio pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės įmonė, tarptautiniam vežimui naudojanti laivus ar orlaivius, gauna iš tokių laivų ar orlaivių perleidimo arba iš kilnojamojo turto, susijusio su tokių laivų ar orlaivių naudojimu, perleidimo, apmokestinamos tik toje Valstybėje.

4. Kapitalo prieaugio pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gavo perleidęs akcijas ar lygiavertes turtines teises, pavyzdžiui, bendrijos ar patikos fondo dalis, gali būti apmokestinamos kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, jeigu bet kuriuo metu 365 dienų laikotarpiu prieš perleidimą daugiau nei 50 proc. šių akcijų arba lygiaverčių turtinių teisių vertės buvo gauta tiesiogiai ar netiesiogiai iš toje kitoje Valstybėje esančio 6 straipsnyje apibrėžto nekilnojamojo turto.

5. Kapitalo prieaugio pajamos, gaunamos iš bet kurio turto, išskyrus šio straipsnio 1, 2, 3 ir 4 dalyse nurodytą turtą, perleidimo, apmokestinamos tik toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentas yra turtą perleidęs asmuo.

14 straipsnis

Savarankiškos individualios paslaugos

1. Pajamos, kurias fizinis asmuo, Susitariančiosios Valstybės rezidentas, gauna teikdamas profesines paslaugas arba vykdydamas kitokią savarankiško pobūdžio veiklą, apmokestinamos tik toje Valstybėje, išskyrus toliau nurodytas aplinkybes, kurioms esant tokios pajamos taip pat gali būti apmokestinamos kitoje Susitariančiojoje Valstybėje:

a) jeigu jis turi nuolatinę bazę, kurią gali reguliariai naudoti savo veiklai kitoje Susitariančiojoje Valstybėje; tuo atveju toje kitoje Susitariančiojoje Valstybėje gali būti apmokestinama tik tiek pajamų, kiek jų priskiriama tai nuolatinei bazei; arba

b) jeigu jis kitoje Susitariančiojoje Valstybėje bet kuriuo dvylikos mėnesių laikotarpiu, prasidedančiu arba pasibaigiančiu tam tikrais mokestiniais metais, ištisai arba su pertraukomis išbūna 183 dienas ar ilgiau; tuo atveju toje kitoje Valstybėje gali būti apmokestinama tik tiek pajamų, kiek asmuo jų gauna iš toje kitoje Valstybėje savo vykdomos veiklos.

2. Sąvoka „profesinės paslaugos“ pirmiausia apima savarankišką mokslinę, literatūrinę, meninę, auklėjamąją arba mokomąją veiklą, taip pat savarankišką gydytojų, teisininkų, inžinierių, architektų, odontologų ir buhalterių veiklą.

15 straipsnis

Su darbo santykiais susijusi veikla

1. Atsižvelgiant į 16, 18 ir 19 straipsnių nuostatas, algos, darbo užmokesčiai ir kiti panašūs atlyginimai, kuriuos Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna už samdomąjį darbą, apmokestinami tik toje Valstybėje, jeigu samdomasis darbas nėra atliekamas kitoje Susitariančiojoje Valstybėje. Jei samdomasis darbas atliekamas kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, už jį gaunamas atlyginimas gali būti apmokestinamas toje kitoje Valstybėje.

2. Neatsižvelgiant į 1 dalies nuostatas, atlyginimas, kurį Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna už kitoje Susitariančiojoje Valstybėje atliekamą samdomąjį darbą, apmokestinamas tik pirmiau minėtoje Valstybėje, jei:

a) gavėjas kitoje Valstybėje bet kuriuo dvylikos mėnesių laikotarpiu, prasidedančiu arba pasibaigiančiu tam tikrais mokestiniais metais, ištiesai arba su pertraukomis išbūna ne ilgiau kaip 183 dienas, ir

b) atlyginimą moka darbdavys, kuris nėra kitos Valstybės rezidentas, arba atlyginimas mokamas jo vardu, ir

c) atlyginimas nėra priskiriamas nuolatinei buveinei arba nuolatinei bazei, kurią darbdavys turi kitoje Valstybėje.

3. Neatsižvelgiant į pirmesnes šio straipsnio nuostatas, atlyginimas už samdomąjį darbą, atliekamą laive ar orlaivyje, kurį tarptautiniam vežimui naudoja Susitariančiosios Valstybės įmonė, gali būti apmokestinamas toje Valstybėje.

16 straipsnis

Direktorių atlyginimai

Direktorių atlyginimai ir kitos panašios išmokos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna kaip bendrovės, kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentės, direktorių valdybos arba bet kokio kito panašaus bendrovės organo narys, gali būti apmokestinami toje kitoje Valstybėje.

17 straipsnis

Atlikėjai ir sportininkai

1. Neatsižvelgiant į 14 ir 15 straipsnių nuostatas, pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna kaip atlikėjas, pavyzdžiui, teatro, kino, radijo arba televizijos srities artistas arba muzikantas, arba kaip sportininkas už tokią savo individualią veiklą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

2. Jei pajamos iš individualios atlikėjo arba sportininko vykdomos tokios veiklos priskiriamos ne pačiam atlikėjui arba sportininkui, bet kitam asmeniui, tai tos pajamos, neatsižvelgiant į 7, 14 ir 15 straipsnių nuostatas, gali būti apmokestinamos toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje atlikėjas arba sportininkas šią veiklą vykdo.

3. 1 ir 2 dalių nuostatos netaikomos pajamoms, gautoms iš atlikėjo ar sportininko vykdomos veiklos Susitariančiojoje Valstybėje, jei apsilankymas toje Valstybėje yra visiškai finansuojamas vienos ar abiejų Susitariančiųjų Valstybių arba jos politinių padalinių ar vietos valdžios institucijų viešosiomis lėšomis. Tokiu atveju pajamos apmokestinamos tik toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentas yra atlikėjas ar sportininkas.

18 straipsnis

Pensijos ir socialinės apsaugos išmokos

1. Atsižvelgiant į 19 straipsnio 2 dalies nuostatas, pensijos ir kitos panašios išmokos, mokamos Susitariančiosios Valstybės rezidentui už praeityje dirbtą samdomąjį darbą, apmokestinamos tik toje Valstybėje.

2. Neatsižvelgiant į 1 dalies nuostatas ir laikantis 19 straipsnio 2 dalies nuostatų, mokamos pensijos ir kitos pagal valstybinę programą, kuri yra Susitariančiosios Valstybės arba jos politinio padalinio ar vietos valdžios institucijos socialinės apsaugos sistemos dalis, mokamos periodinės ar vienkartinės išmokos apmokestinamos tik toje Valstybėje.

19 straipsnis

Valstybės tarnyba

1. a) Algos, darbo užmokesčiai ir kitas panašus atlyginimas, išskyrus pensiją, kuriuos Susitariančioji Valstybė arba jos politinis padalinys ar vietos valdžios institucija moka fiziniam asmeniui už tarnybą tai Valstybei arba padaliniui ar institucijai, apmokestinami tik toje Valstybėje.

b) Tačiau tokios algos, darbo užmokesčiai ir kiti panašūs atlyginimai apmokestinami tik kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, jei tarnyba atliekama toje Valstybėje ir fizinis asmuo yra tos Valstybės rezidentas, kuris:

- i) yra tos Valstybės pilietis; arba
- ii) netapo tos Valstybės rezidentu vien tam, kad atliktų tarnybą.

2. a) Bet kuri pensija, kurią moka Susitariančioji Valstybė arba jos politinis padalinys ar vietos valdžios institucija arba kuri mokama iš jų sukurtų fondų fiziniam asmeniui už tarnybą tai Valstybei arba padaliniui ar institucijai, apmokestinama tik toje Valstybėje.

b) Tačiau tokia pensija apmokestinama tik kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, jei fizinis asmuo yra tos Valstybės rezidentas ir pilietis.

3. 15, 16, 17 ir 18 straipsnių nuostatos taikomos algoms, darbo užmokesčiams ir kitam panašiam atlyginimui ir pensijoms, mokamiems už tarnybą, susijusią su Susitariančiosios Valstybės arba jos politinio padalinio ar vietos valdžios institucijos vykdoma ūkine komercine veikla.

20 straipsnis

Dėstytojai ir mokytojai

Atlyginimas už mokymą ar mokslo tiriamąjį darbą, gautas dėstytojo ar mokytojo, kuris yra arba prieš pat atvykdamas į Susitariančiąją Valstybę buvo kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas ir kuris yra pirmiau minėtoje Valstybėje mokslo tiriamojo darbo ar mokymo tikslais, neapmokestinamas toje Valstybėje ne ilgesnį kaip dvejų metų laikotarpį nuo jo pirmojo atvykimo į tą Valstybę dienos minėtais tikslais į universitetą, koledžą, aukštojo mokslo įstaigą ar panašią įstaigą, jeigu ši įstaiga priklauso pelno nesiekiantiems teisės subjektams.

21 straipsnis

Studentai

1. Išmokos, kurias pragyvenimui, mokymuisi arba praktiniam tobulinimuisi gauna studentas, mokinyš ar praktikantas, kuris yra arba prieš pat atvykdamas į Susitariančiąją Valstybę buvo kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas ir kuris pirmiau minėtoje Valstybėje yra tik mokymosi arba praktinio tobulinimosi tikslais, nėra apmokestinamos toje Valstybėje, jei tos išmokos gaunamos iš šaltinių, esančių už tos Valstybės ribų.

2. Neatsižvelgiant į 15 straipsnio nuostatas, atlyginimas, kurį studentas, mokinys ar praktikantas, kuris yra arba prieš pat atvykdamas į Susitariančiąją Valstybę buvo kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas ir kuris pirmiau minėtoje Valstybėje yra tik mokymosi arba praktinio tobulinimosi tikslais, gauna už susijusią su darbo santykiais veiklą, vykdomą toje pirmiau minėtoje Valstybėje, toje Valstybėje nėra apmokestinamas, jei tokia veikla yra tiesiogiai susijusi su jo mokymusi ar praktiniu tobulinimusi ir atsitiktinė arba atlyginimas už tą veiklą yra būtinas jo pragyvenimo šaltiniams papildyti. Tačiau bet kuriuo atveju šioje dalyje nurodytos lengvatos nesuteikiamos ilgiau nei dvejus paeiliui einančius metus nuo jo pirmojo atvykimo į pirmiau minėtą Valstybę dienos.

22 straipsnis

Kitos pajamos

1. Susitariančiosios Valstybės rezidento įvairių rūšių pajamos, neatsižvelgiant į tai, kur jos susidaro, neapertos šios Sutarties pirmesniuose straipsniuose, apmokestinamos tik toje Valstybėje.

2. 1 dalies nuostatos netaikomos pajamoms, išskyrus pajamas iš 6 straipsnio 2 dalyje apibrėžto nekilnojamojo turto, jei tokių pajamų gavėjas, Susitariančiosios Valstybės rezidentas, vykdo ūkinę komercinę veiklą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje per joje esančią nuolatinę buveinę arba toje kitoje Valstybėje teikia savarankiškas individualias paslaugas iš joje esančios nuolatinės bazės, o teisė arba turtas, už kuriuos gaunamos pajamos, yra faktiškai susiję su ta nuolatine buveine arba nuolatine baze. Tokiu atveju taikomos atitinkamai 7 arba 14 straipsnio nuostatos.

3. Neatsižvelgiant į 1 ir 2 dalių nuostatas, Susitariančiosios Valstybės rezidento įvairių rūšių pajamos, neapertos šios Sutarties pirmesniuose straipsniuose ir susidarančios kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, taip pat gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje pagal vidaus teisės aktus.

IV skyrius
Dvigubo apmokestinimo išvengimo metodai

23 straipsnis
Dvigubo apmokestinimo išvengimas

1. Lietuvoje dvigubo apmokestinimo išvengiama taip:

Kai Lietuvos rezidentas gauna pajamų, kurios, vadovaujantis šia Sutartimi, gali būti apmokestinamos Pakistane, Lietuva, jei jos vidaus teisėje nenustatomas palankesnis apmokestinimas, leidžia iš to rezidento pajamų mokesčio išskaičiuoti sumą, lygią Pakistane sumokėtam tokių pajamų mokesčiui.

Tačiau ta išskaičiuojama suma neturi būti didesnė už tą prieš išskaičiavimą Lietuvoje apskaičiuoto pajamų mokesčio dalį, priskiriamą pajamoms, kurios gali būti apmokestinamos Pakistane.

2. Pakistane dvigubo apmokestinimo išvengiama taip:

Kai Pakistano rezidentas gauna pajamų, kurios, vadovaujantis šios Sutarties nuostatomis, gali būti tiesiogiai arba išskaičiuojant apmokestinamos Lietuvoje, Pakistanas leidžia iš to rezidento pajamų mokesčio išskaičiuoti sumą, lygią Lietuvoje sumokėtam tokių pajamų mokesčiui. Pagal ankstesnę nuostatą iš mokesčio išskaičiuojama suma neturi viršyti mažesnio mokesčio, kuris pagal Pakistane taikomus tarifus būtų taikomas tokioms pačioms pajamoms Pakistane.

3. Kai Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna įvairių rūšių pajamų, kurios, vadovaujantis šios Sutarties nuostatomis, yra apmokestinamos tik kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, pirmiau minėta Valstybė, apskaičiuodama mokesčio sumą, mokėtiną nuo likusios tokio rezidento pajamų sumos, vis tiek gali atsižvelgti į neapmokestinamas pajamas.

V skyrius

Specialiosios nuostatos

24 straipsnis

Nediskriminavimas

1. Susitariančiosios Valstybės nacionalinių subjektų bet koks apmokestinimas arba bet kokie su juo susiję reikalavimai kitoje Susitariančiojoje Valstybėje tokiomis pat aplinkybėmis, visų pirma dėl rezidavimo, neturi būti kitokie arba didesni už tos kitos Valstybės nacionalinių subjektų esamą arba galimą apmokestinimą ir su juo susijusius reikalavimus. Neatsižvelgiant į 1 straipsnio nuostatas, ši nuostata taip pat taikoma asmenims, kurie nėra vienos arba abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentai.

2. Asmenų be pilietybės, kurie yra Susitariančiosios Valstybės rezidentai, bet koks apmokestinimas arba bet kokie su juo susiję reikalavimai bet kurioje iš Susitariančiųjų Valstybių tokiomis pat aplinkybėmis, visų pirma dėl rezidavimo, neturi būti kitokie arba didesni už atitinkamos Valstybės nacionalinių subjektų esamą arba galimą apmokestinimą ir su juo susijusius reikalavimus.

3. Nuolatinės buveinės, kurią Susitariančiosios Valstybės įmonė turi kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, apmokestinimas toje kitoje Valstybėje neturi būti nepalankesnis negu tos kitos Valstybės tą pačią veiklą vykdančių įmonių apmokestinimas. Ši nuostata neturi būti aiškinama kaip nuostata, kuria Susitariančioji Valstybė įpareigojama apmokestinant kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentus teikti jiems kokias nors asmenines mokesčių nuolaidas, lengvatas arba sumažinimą, kokie yra teikiami jos rezidentams dėl jų civilinio statuso arba šeiminių aplinkybių.

4. Išskyrus atvejus, kai taikomos 9 straipsnio 1 dalies, 11 straipsnio 7 dalies arba 12 straipsnio 4 dalies nuostatos, palūkanos, honoraras ir kitos išmokos, kuriuos Susitariančiosios Valstybės įmonė moka kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, nustatant tokios įmonės apmokestinamąjį pelną išskaičiuojami tokiomis pat sąlygomis, kaip ir būtų buvę sumokėti pirmiau minėtos Valstybės rezidentui.

5. Susitariančiosios Valstybės įmonių, kurių visas kapitalas ar jo dalis priklauso vienam ar keliems kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentams arba yra jų tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamas, bet koks apmokestinimas arba bet kokie su juo susiję reikalavimai pirmiau minėtoje Valstybėje neturi būti kitokie ar didesni už pirmiau minėtos Valstybės kitų panašių įmonių esamą ar galimą apmokestinimą ir su juo susijusius reikalavimus.

6. Neatsižvelgiant į 2 straipsnio nuostatas, šio straipsnio nuostatos taikomos visų rūšių ir tipų mokesčiams.

25 straipsnis

Abipusio susitarimo procedūra

1. Kai asmuo mano, kad dėl vienos arba abiejų Susitariančiųjų Valstybių veiksmų jis yra arba bus apmokestinamas nesilaikant šios Sutarties nuostatų, jis gali, neatsižvelgdamas į tų Valstybių vidaus teisėje nustatytas teisės gynimo priemones, pateikti savo pareiškimą bet kurios Susitariančiosios Valstybės kompetentingam asmeniui. Pareiškimas turi būti pateikiamas per trejus metus, skaičiuojant nuo pirmojo pranešimo apie veiksmus, dėl kurių atsiranda Sutarties nuostatų neatitinkantis apmokestinimas.

2. Jei kompetentingas asmuo mano, kad protestas pagrįstas, ir jei jis pats negali rasti patenkinamo sprendimo, jis stengiasi šį klausimą išspręsti abipusiu susitarimu su kitos Susitariančiosios Valstybės kompetentingu asmeniu taip, kad būtų išvengta Sutarties nuostatų neatitinkančio apmokestinimo. Bet koks pasiektas susitarimas įgyvendinamas neatsižvelgiant į Susitariančiųjų Valstybių vidaus teisėje nustatytus laiko apribojimus.

3. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys abipusiu susitarimu stengiasi išspręsti bet kokius sunkumus arba abejones, kurių kyla aiškinant arba taikant Sutartį. Jie taip pat gali kartu konsultuotis, kaip išvengti dvigubo apmokestinimo Sutartyje nenustatytais atvejais.

4. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys, siekdami susitarti pagal ankstesnes šio straipsnio dalis, gali vieni su kitais palaikyti tiesioginį ryšį, taip pat ir per jungtinę komisiją, sudarytą iš jų pačių arba jų atstovų.

26 straipsnis

Keitimasis informacija

1. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys keičiasi tokia informacija, kuri, kaip iš anksto numatyta, yra svarbi įgyvendinant šios Sutarties nuostatas arba administruojant ar įgyvendinant su Susitariančiųjų Valstybių arba jų politinių padalinių ar vietos valdžios institucijų vardu nustatytais bet kokių rūšių ir tipų mokesčiais susijusius vidaus teisės aktus tiek, kiek juose nustatytas apmokestinimas neprieštarauja Sutarčiai. Keičiantis informacija, apribojimai pagal 1 ir 2 straipsnius netaikomi.

2. Bet kokia Susitariančiosios Valstybės pagal 1 dalį gauta informacija laikoma slapta tokia pat tvarka, kaip ir informacija, gauta pagal tos Valstybės vidaus teisės aktus, ir atskleidžiama tik asmenims arba institucijoms (įskaitant teismus ir administravimo institucijas), dalyvaujantiems apskaičiuojant arba renkant, išieškant 1 dalyje nurodytus mokesčius arba su jais susijusiuose baudžiamojo persekiojimo ar skundų nagrinėjimo procesuose arba prižiūrintiems pirmiau minėtus veiksmus. Tokie asmenys arba institucijos šią informaciją naudoja tik tokiems tikslams. Jie gali tokią informaciją atskleisti viešuose teismo posėdžiuose arba teismo sprendimuose. Neatsižvelgiant į pirmiau pateiktas nuostatas, Susitariančiosios Valstybės gauta informacija gali būti naudojama kitais tikslais, kai tokia informacija tokiais kitais tikslais gali būti naudojama pagal abiejų Valstybių įstatymus, o informaciją teikiančios Valstybės kompetentingas asmuo leidžia informaciją taip naudoti.

3. 1 ir 2 dalių nuostatos jokių būdu neturi būti aiškinamos kaip įpareigojančios Susitariančiąją Valstybę:

- a) taikyti administracines priemones, kurios neatitinka vienos ar kitos Susitariančiosios Valstybės įstatymų ir administravimo praktikos;
- b) teikti informaciją, kurios negalima teikti pagal vienos ar kitos Susitariančiosios Valstybės įstatymus arba įprastą administravimo tvarką;

c) teikti informaciją, kuri atskleistų kokią nors prekybos, ūkinės komercinės veiklos, pramoninę, komercinę ar profesinę paslaptį arba prekybos procesą, arba informaciją, kurios atskleidimas prieštarautų viešajai tvarkai (*ordre public*).

4. Jei Susitariančioji Valstybė prašo informacijos pagal šį straipsnį, kita Susitariančioji Valstybė, norėdama gauti prašomą informaciją, naudoja savo informacijos rinkimo priemones net ir tada, jei tai kitai Valstybei tos informacijos nereikėtų jos pačios mokestiniais tikslais. Ankstesniame sakinyje nurodytam įpareigojimui taikomi 3 dalyje nustatyti apribojimai, tačiau tokie apribojimai jokių būdu negali būti aiškinami kaip leidžiantys Susitariančiajai Valstybei atsisakyti teikti informaciją vien tik todėl, kad ši nėra suinteresuota pati rinkti tokią informaciją.

5. 3 dalies nuostatos jokių būdu neturi būti aiškinamos kaip nuostatos, pagal kurias Susitariančiajai Valstybei leidžiama atsisakyti teikti informaciją vien tik todėl, kad informaciją turi bankas, kita finansinė institucija, atstovo ar agento arba patikėtinio teisėmis veikiantis asmuo, arba todėl, kad ji susijusi su nuosavybės interesais asmenyje.

27 straipsnis

Pagalba renkant mokesčius

1. Susitariančiosios Valstybės teikia viena kitai pagalbą renkant mokestinių reikalavimų sumas. Šiai pagalbai 1 ir 2 straipsniuose nustatyti apribojimai netaikomi. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys gali abipusiu susitarimu nustatyti šio straipsnio taikymo būdą.

2. Šiame straipsnyje vartojama sąvoka „mokestinis reikalavimas“ reiškia Susitariančiųjų Valstybių arba jų politinių padalinių ar vietos valdžios institucijų imamų visų rūšių ir tipų mokesčių sumą tiek, kiek apmokestinimas tais mokesčiais neprieštarauja šiai Sutarčiai ar bet kuriam kitam dokumentui, kurio šalys yra Susitariančiosios Valstybės, taip pat palūkanas, administracines nuobaudas ir su tokios sumos surinkimu ar apsaugojimu susijusias išlaidas.

3. Jei Susitariančiosios Valstybės mokestinis reikalavimas yra vykdytinas pagal tos Valstybės įstatymus ir jį turi sumokėti asmuo, kuris tuo metu pagal tos Valstybės įstatymus negali išvengti to mokesčio surinkimo, tos Valstybės kompetentingo asmens prašymu kitos Susitariančiosios Valstybės kompetentingas asmuo pritaria tam mokesčio surinkimo mokestiniam reikalavimui. Tą mokestinio reikalavimo sumą renka ta kita Valstybė, vadovaudamasi savo mokesčių taikymo ir rinkimo įstatymų nuostatomis, kaip ir tuo atveju, jei mokestinis reikalavimas būtų jos mokestinis reikalavimas.

4. Jei Susitariančiosios Valstybės mokestinis reikalavimas yra reikalavimas, dėl kurio ta Valstybė pagal savo teisę gali imtis apsaugos priemonių, norėdama užtikrinti, kad mokestinio reikalavimo suma būtų surinkta, tos Valstybės kompetentingo asmens prašymu kitos Susitariančiosios Valstybės kompetentingas asmuo pritaria, kad dėl to mokestinio reikalavimo būtų imamasi apsaugos priemonių. Ta kita Valstybė imasi to mokestinio reikalavimo apsaugos priemonių, vadovaudamasi savo įstatymų nuostatomis, kaip ir tuo atveju, jei mokestinis reikalavimas būtų jos mokestinis reikalavimas, net jeigu tokių priemonių taikymo metu mokestinis reikalavimas nėra vykdytinas pirmiau minėtoje Valstybėje arba mokestinio reikalavimo sumą turi sumokėti asmuo, turintis teisę išvengti tos sumos surinkimo.

5. Neatsižvelgiant į 3 ir 4 dalių nuostatas, mokestiniam reikalavimui, kuriam Susitariančioji Valstybė pritaria 3 ar 4 dalyje nurodytais tikslais, toje Valstybėje nei taikomi laiko apribojimai, nei suteikiamas koks nors prioritetas, taikytinas mokestiniam reikalavimui pagal tos Valstybės įstatymus vien dėl jo pobūdžio. Be to, mokestiniam reikalavimui, kuriam Susitariančioji Valstybė pritaria 3 ar 4 dalyje nurodytais tikslais, toje Valstybėje nesuteikiamas joks prioritetas, taikytinas tam mokestiniam reikalavimui pagal kitos Susitariančiosios Valstybės įstatymus.

6. Su Susitariančiosios Valstybės mokestinio reikalavimo buvimo faktu, teisėtumu ar suma susijusi byla neperduodama nagrinėti kitos Susitariančiosios Valstybės teismams ar administraciniam organams.

7. Jei bet kuriuo metu po Susitariančiosios Valstybės prašymo pagal 3 ar 4 dalį ir iki tol, kol kita Susitariančioji Valstybė surenka ir perveda atitinkamo mokestinio reikalavimo sumas pirmiau minėtai Valstybei, atitinkamas mokestinis reikalavimas nustoja būti:

a) jei prašymas pateiktas pagal 3 dalį, – pirmiau minėtos Valstybės mokestiniu reikalavimu, kuris yra vykdytinas pagal tos Valstybės įstatymus ir kurio sumas turi sumokėti asmuo, kuris tuo metu pagal tos Valstybės įstatymus negali išvengti tų sumų surinkimo, arba

b) jei prašymas pateiktas pagal 4 dalį, – pirmiau minėtos Valstybės mokestiniu reikalavimu, dėl kurio ta Valstybė pagal savo įstatymus gali imtis apsaugos priemonių, kad užtikrintų mokestinio reikalavimo sumų surinkimą,

pirmiau minėtos Valstybės kompetentingas asmuo nedelsdamas praneša apie šį faktą kitos Valstybės kompetentingam asmeniui ir kitos Valstybės pasirinkimu pirmiau minėta Valstybė sustabdo arba atšaukia savo prašymą.

8. Šio straipsnio nuostatos jokių būdu negali būti aiškinamos kaip įpareigojančios Susitariančiąją Valstybę:

a) įgyvendinti administracines priemones, kurios neatitinka vienos ar kitos Susitariančiosios Valstybės įstatymų ir administravimo praktikos;

b) įgyvendinti priemones, kurios prieštarautų viešajai tvarkai (*ordre public*);

c) teikti pagalbą, jei kita Susitariančioji Valstybė, atsižvelgdama į konkretų atvejį, nesiėmė visų pagrįstų surinkimo ar apsaugos priemonių pagal savo įstatymus ar administravimo praktiką;

d) teikti pagalbą tais atvejais, kai tai Valstybei tenkanti administracinė našta yra aiškiai neproporcinga naudai, kurią iš tos pagalbos gautų kita Susitariančioji Valstybė.

28 straipsnis

Diplomatinių atstovybių ir konsulinių įstaigų nariai

Ši Sutartis neturi įtakos mokestinėms privilegijoms, suteikiamoms diplomatinių atstovybių arba konsulinių įstaigų nariams pagal tarptautinės teisės bendrąsias normas arba specialių susitarimų nuostatas.

29 straipsnis

Teisė gauti lengvatas

1. Neatsižvelgiant į kitas šios Sutarties nuostatas, lengvata pagal šią Sutartį nesuteikiama tam tikros rūšies pajamoms, jei, atsižvelgiant į visus atitinkamus faktus ir aplinkybes, būtų pagrįsta daryti išvadą, kad gauti tokią lengvatą buvo vienas iš pagrindinių bet kurio susitarimo ar sandorio, kuris tiesiogiai ar netiesiogiai lėmė tos lengvatos atsiradimą, tikslų, nebent nustatoma, kad tos lengvatos suteikimas tokiomis aplinkybėmis atitiktų šios Sutarties atitinkamų nuostatų tikslą ir paskirtį.

2. Jei pagal 1 dalį asmeniui atsisakoma suteikti lengvatą pagal šią Sutartį, Susitariančiosios Valstybės kompetentingas asmuo, kuris kitu atveju būtų suteikęs šią lengvatą, vis tiek laiko tą asmenį turinčiu teisę į šią lengvatą arba kitokias lengvatas, susijusias su konkrečios rūšies pajamomis, jeigu šis kompetentingas asmuo, to asmens prašymu ir įvertinęs atitinkamus faktus bei aplinkybes, nustato, kad tokios lengvatos būtų buvusios suteiktos tam asmeniui arba kitam asmeniui, jeigu nebūtų 1 dalyje nurodyto sandorio ar susitarimo. Susitariančiosios Valstybės kompetentingas asmuo, kuriam buvo pateiktas prašymas, prieš atmesdamas prašymą, kurį pagal šią dalį pateikė tos kitos Valstybės rezidentas, pasikonsultuos su kitos Valstybės kompetentingu asmeniu.

VI skyrius

Baigiamosios nuostatos

30 straipsnis

Įsigaliojimas

1. Susitariančiųjų Valstybių Vyriausybės praneša viena kitai, kai įvykdomi šiai Sutarčiai įsigaliojti būtini konstituciniai reikalavimai.

2. Sutartis įsigalioja dieną, kurią gaunamas vėlesnis iš 1 dalyje nurodytų pranešimų, ir jos nuostatos taikomos:

a) Lietuvoje:

i) mokesčiams prie pajamų šaltinio – apmokestinant pajamas, gaunamas kalendorinių metų, einančių iškart po tų metų, kuriais įsigalioja Sutartis, sausio pirmą dieną arba po jos; ir

ii) kitiems pajamų mokesčiams – mokesčiams už bet kuriuos mokestinius metus, prasidedančius kalendorinių metų, einančių iškart po tų metų, kuriais įsigalioja Sutartis, sausio pirmą dieną arba po jos;

b) Pakistane:

i) mokesčiams prie pajamų šaltinio – taikant sumoms, sumokėtoms ar įskaitytoms liepos, einančios iškart po datos, kurią įsigalioja Sutartis, pirmą dieną arba po jos; ir

ii) kitiems mokesčiams – už mokestinius metus, prasidedančius liepos, einančios iškart po datos, kurią įsigalioja Sutartis, pirmą dieną arba po jos.

31 straipsnis

Nutraukimas

Ši Sutartis galioja tol, kol ją nutraukia viena iš Susitariančiųjų Valstybių. Bet kuri Susitariančioji Valstybė gali Sutartį nutraukti ne anksčiau nei praėjus penkiems metams nuo jos įsigaliojimo, diplomatiniais kanalais perduodama rašytinį pranešimą apie nutraukimą bent prieš šešis mėnesius iki bet kurių kalendorinių metų pabaigos. Tokiu atveju Sutartis nebetaikoma:

a) Lietuvoje:

i) mokesčiams prie pajamų šaltinio – apmokestinant pajamas, gaunamas kalendorinių metų, einančių iškart po tų metų, kuriais pranešimas buvo perduotas, sausio pirmą dieną arba po jos; ir

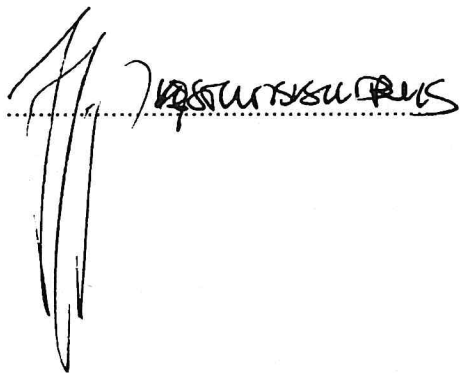
ii) kitiems pajamų mokesčiams – mokesčiams už bet kuriuos mokestinius metus, prasidedančius kalendorinių metų, einančių iškart po tų metų, kuriais pranešimas buvo perduotas, sausio pirmą dieną arba po jos;

b) Pakistane mokesčiams prie pajamų šaltinio – kitiems mokesčiams, sumokėtoms ar įskaitytoms sumoms ir mokestiniams laikotarpiams, prasidedantiems liepos, einančios iškart po datos, kurią buvo pateiktas pranešimas apie nutraukimą, pirmą dieną arba po jos.

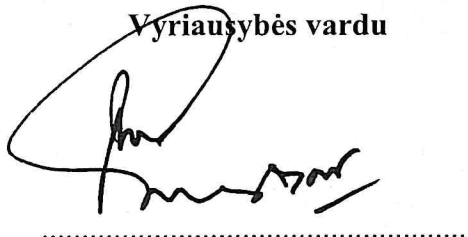
Tai patvirtindami, toliau nurodyti tinkamai įgalioti asmenys pasirašė šią Sutartį.

Pasirašyta 2025 m. rugsėjo 23 d. Niujorke dviem originaliais egzemplioriais lietuvių ir anglų kalbomis, abu tekstai yra autentiški.

Lietuvos Respublikos Vyriausybės
vardu

A stylized, handwritten signature in black ink, appearing to be a combination of letters and a long vertical stroke, positioned above a horizontal dotted line.

Pakistano Islamo Respublikos
Vyriausybės vardu

A stylized, handwritten signature in black ink, featuring a large loop and several horizontal strokes, positioned above a horizontal dotted line.

PROTOKOLAS

Lietuvos Respublikos Vyriausybė ir Pakistano Islamo Respublikos Vyriausybė, pasirašydamos Sutartį dėl pajamų dvigubo apmokestinimo išvengimo ir mokesčių slėpimo ir vengimo prevencijos, susitarė dėl šių nuostatų, kurios yra neatskiriama šios Sutarties dalis.

1. Dėl 5 straipsnio

Sutariama, kad šios Sutarties pasirašymo dieną nė viena iš Lietuvos sudarytų dvigubo apmokestinimo išvengimo sutarčių nenustato specialios nuostatos, pagal kurią Susitariančiosios Valstybės draudimo įmonė būtų laikoma turinčia nuolatinę buveinę kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, jeigu ji renka įmokas arba draudžia riziką tos kitos Valstybės teritorijoje. Tačiau jeigu po šios datos tokia speciali nuostata yra įtraukiama į bet kurią Lietuvos sudarytą dvigubo apmokestinimo išvengimo sutartį, tada tokia nuostata automatiškai taikoma šiai Sutarčiai.

2. Dėl 7 straipsnio 1 dalies

Sutariama, kad pelnas, gautas pardavus tos pačios ar panašios rūšies gaminius ar prekes, kaip ir parduoti, arba iš kitos tos pačios ar panašios ūkinės komercinės veiklos, kaip ir vykdyta per tą nuolatinę buveinę, gali būti laikomas priskirtinu tai nuolatinei buveinei, jei įrodoma, kad:

a) šiuo sandoriu buvo pasinaudota siekiant išvengti apmokestinimo Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje yra nuolatinė buveinė; ir

b) nuolatinė buveinė koku nors būdu buvo susijusi su šiuo sandoriu.

3. Dėl 16 straipsnio

Sutariama, kad:

a) sąvoka „mokesčiai ir kiti panašūs mokėjimai“ apima išmokas natūra;

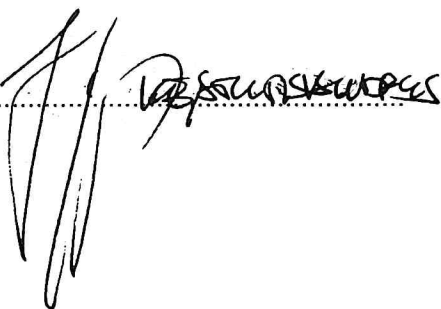
b) nuoroda į bet kurio kito panašaus organo narį apima aukščiausio lygio vadovaujamas pareigas. Sąvoka „aukščiausio lygio vadovaujamos pareigos“ reiškia ribotą pareigybių grupę, kuri apima pirminę atsakomybę už bendrą vadovavimą bendrovės reikalams, neskaitant direktorių veiklos.

4. Dėl 26 straipsnio

Sutariama, kad sąvoka „vidaus teisės aktai“ apima abiejose Susitariančioiose Valstybėse galiojančius teisės aktus.

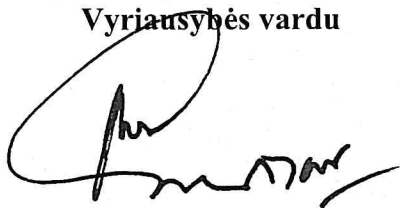
Pasirašyta 2025 m. rugsėjo 23 d. Niujorke dviem originaliais egzemplioriais lietuvių ir anglų kalbomis, abu tekstai yra autentiški.

Lietuvos Respublikos Vyriausybės
vardu

Handwritten signature of the Lithuanian Government, written over a dotted line.

Pakistano Islamo Respublikos
Vyriausybės vardu

Handwritten signature of the Pakistani Government, written over a dotted line.